

ליידי עֶמֶר

מחזה מאת נעם גיל

כל הזכויות שמורות

2019

דמויות –

ג'קי עמר/פולין ווייס, אישה בסוף שנות החמישים לחייה.

ישראל, באמצע שנות השלושים לחייו.

לבנון, בסוף שנות העשרים לחייו.

ירדן, בתחילת שנות השלושים לחייה.

הבמה –

בית משפחת עמר, חלל ישן ועבש המכיל סלון מרכזי ומטבח בקצה הימני של הבמה. במרכז הסלון נמצאת ספה רחבה ולידה כורסת בד ישנה וקרועה בקצוות. על הספה מונח סדין לבן מקופל, שמיכה עבה יותר וערימה של בגדים מקופלים.

על הכורסא מונחת שמיכת בד דקה.

בחזית הימנית של הבמה עומד שולחן אוכל, עם שלושה כיסאות המקיפים אותו. בכניסה לבית מוצב קולב בגדים המלא במעט מעילים, צעיפים ושאר בגדי חורף.

הבית עצמו היה בזמנו מרוהט ומטופח. הריהוט מכיל גובלנים, מגשי נחושת על הקיר, תמונה של זוג זקן היושב זה לצד זה ומחייך בגאווה למצלמה ותמונה ממוסגרת בזהב של הבאבא סאלי.

כרגע הבית עצמו נראה עזוב, מרופט ומוזנח. התמונות עקומות ומאובקות, הגובלנים מלאים בקורים, הרצפה מלוכלכת, השטיח קרוע ומלא בכתמי שמן.

תמונה 1

אל הדירה נכנסים ישראל וג'יקי שנראית מבוגרת מגילה האמתי.

לבושם רטוב מהגשם.

ישראל מיד מוריד את מעילו ואת כובע הגרב שלו ומניח אותם על הקולב שליד דלת הכניסה.

הוא מתקרב לג'יקי ומוריד ממנה את המעיל הרטוב והמעופש שלה. תחילה היא מתנגדת, אך מהר מאוד נעתרת בלית ברירה לדרישותיו.

היא מורידה את הכובע שלה וחושפת שיער מתולתל פרוע.

ישראל הולך לקצה הספה ומרים בגדים המאורגנים בערימה מקופלת. הוא מושיט לה את הבגדים, היא לוקחת אותם.

הוא מתקרב לג'יקי, מסמן לה שתרים ידיים. היא מרימה ידיים, מפוחדת. הוא מרים את השמלה הרטובה שלה במהירות אל מעל גופה.

ג'יקי עומדת חצי עירומה (בגופייה ובתחתונים רחבים) מולו. ישראל, עייף ומותש, לוקח את המכנסיים שהיו על הספה. הוא מתקרב לג'יקי ומסמן לה שתרים רגל אחת. כך היא עושה. הוא מכניס את שרוול הרגל, כאילו מתוך פעולה אוטומטית ומתישה, לתוך רגלה של ג'יקי וכך גם עם הרגל השנייה.

הוא מבקש ממנה שתרים את ידיה. היא מרימה אותם. הוא מחדיר את שרוולי החולצה לתוך ידיה.

ג'יקי לבושה עכשיו בפיגימת בד רחבה.

ישראל לוקח את הבגדים הישנים לחדר הסמוך ויוצא משטח הסלון.

לאחר כמה שניות בודדות ישראל חוזר, הולך לעבר הדלת, נועל אותה ומכניס את המפתח לכיסו. ישראל נעמד מרוחק כמה מטרים מג'יקי. שניהם שותקים.

ישראל סוגר לבסוף את האורות (הדירה מוארת כעת על ידי מעט מפנסי הרחוב הסמוכים).

הוא הולך לעבר הכורסא שליד הספה. הוא מתיישב עליה ומתעטף בשמיכה שהייתה עליה.

ישראל: לילה טוב.

ישראל סוגר את עיניו.

ג'יקי עדיין עומדת במרכז החדר. היא מביטה סביבה, מבולבלת. לבסוף היא נשכבת על הספה ומתכסה בשמיכה. היא בוהה קדימה, מפוחדת.

האורות יורדים.

תמונה 2

הבוקר מפציע ומאיר את שטח הסלון.

גיקי שוכבת מכוסה על הספה בשמיכה דקה, עיניה עצומות. מאחוריה מושטת יד שמחבקת את גופה. גיקי נאחזת ביד האלמונית כאילו החזיקה את ידו של אהוב קרוב. מקור היד, הגוף והפנים, מוסתרים מאחורי גופה של גיקי.

לאחר כמה שניות גיקי פוקחת את עיניה. כמה שניות חולפות במעבר מן החלום המענג שחלמה לחלום הרע שהיא חווה. היא מביטה סביבה, מבולבלת. היא מרגישה את היד שמחבקת אותה ומעלה אותה למעלה. גיקי מצליחה להשתחרר מן האחיזה. היא מתרוממת וחושפת את גופה של ירדן, בחורה צעירה ששוכבת ישנה מאחוריה.

ירדן לבושה בבגדים קצרים, על פניה ניכר חיוך שליו.

גיקי מביטה סביבה, מוודאת שאין אף אחד בשטח ונסוגה לעבר דלת הכניסה.

הדלת נפתחת.

פנימה נכנס לבנון, בחור גדול יחסית לגופה הרזה והצנום של גיקי. הוא מחזיק בידו שקית חומה. היא לא שמה לב אליו, ממשיכה לסגת לעבר הדלת עד שהיא נתקעת בו וקופצת בבהלה.

גיקי נסוגה לצדה השני של הבמה, מפוחדת.

שקט ארוך שורר בין השניים. לבנון מביט בגיקי מבט חודר המנסה לאפיין את תגובתה.

לבנון: אנחנו מכירים?

גיקי נדה בראשה.

לבנון: מה את עושה פה?

גיקי לא עונה.

לבנון: זה הבית שלך?

גיקי נדה בראשה.

לבנון: את גרה פה?

ג'קיי נדה בראשה.

לבנון (מצביע על הבחורה הישנה): והיא? מי זו?

ג'קיי: לא יודעת.

לבנון: ואני? מי אני?

ג'קיי לא עונה.

לבנון: מי הביא אותך לפה?

ג'קיי: מישהו.

לבנון: מי? סתם מישהו?

ג'קיי לא משיבה, נראית מבולבלת.

לבנון: איך הוא נראה?

ג'קיי: מי?

לבנון: מי שהביא אותך? איך הוא נראה?

ג'קיי: שיער שחור, קצר.

לבנון: גבוה? נמוך?

ג'קיי: גבוה.

לבנון: שחור? לבן?

ג'קיי: מה?

לבנון: בן לעדות המזרח או לעדות האשכנז?

ג'קיי: אני לא...

לבנון (קוטע אותה, עצבני): נו, יאללה.

ג'קיי: מזרח.

לבנון: הוא היה מזרחי. בן לעדות המזרח.

ג'קיי: כן, אני חושבת שכן.

לבנון: דיבר בחי ובעי?

ג'קיי: לא, אני לא יודעת. אני רוצה ללכת.

לבנון (מצביע על השולחן שלידי) : שבי שם.

גיקי הולכת מפוחדת לעבר השולחן. היא יושבת על הכיסא ליד.
לבנון מתיישב לידה. הוא מניח את השקית החומה על השולחן ומוציא ממנה בקבוק מים,
כוס זכוכית ושתי שפורפרות כדורים.

לבנון: איך קוראים לך?

ג'ק: פולין.

לבנון: פולין?

ג'ק: קוראים לי פולין.

לבנון: איפה את גרה, פולין?

לבנון מוזג מים לתוך הכוס. הוא מוציא כדור גדול וזורק אותו לתוך הכוס. המים בתוך
הכוס מבעבעים.

ג'ק: מה זה?

לבנון: שאלתי איפה את גרה.

ג'ק: סליחה?

לבנון: איפה את גרה? באיזה רחוב?

ג'ק: אני גרה בבית, לא ברחוב.

לבנון: ואם אני אגיד לך שאת גרה ברחוב ולא בבית, מה תגידי?

ג'ק: אני לא... מבינה.

לבנון: אם אני אגיד לך שאת גרה ברחוב סוקולוב, ברחוב עצמו יעני, מה תגידי?

ג'ק: שאתה טועה.

לבנון: שאת לא גרה בסוקולוב?

ג'ק: ברחוב עצמו?

לבנון: על המדרכה.

ג'ק: אני... לא...

לבנון: את נשואה? יש לך ילדים?

גיקי מהנהנת.

עיניה של ירדן, השרועה עדיין על הספה, נפתחות.

לבנון: כמה ילדים?

ג'קי: הילדים שלי...

לבנון: שלוש? ארבע? שתיים? כמה?

ג'קי: אני...

לבנון: איפה את גרה?

ג'קי: למה?

לבנון: שלוש פעמים שואל אותך אותה שאלה ועדיין אין תשובה.

ג'קי: הבית שלי...

לבנון: אין לך כתובת?

ג'קי: יש.

לבנון: נו, אז מה היא?

ג'קי: למה?

לבנון: איפה את גרה? פעם רביעית אני שואל, איפה את גרה? פעם חמישית. איפה את גרה? פעם שישית. גרה. שביעית. גרה. שמינית. עוד כמה פעמים צריך לשאול בשביל לקבל תשובה פשוטה?

ג'קי: אני...

לבנון: כתובת, איפה את גרה? גרה, איפה את גרה? איפה את גרה? איפה את גרה?

ג'קי: אני גרה...

לבנון: איפה...

ג'קי: בבית...

לבנון: איפה...

ג'קי: בבית...

לבנון מניף לעברה את ידו.

ג'קי: מה זה?

לבנון: כדור.

ג'קי: איזה כדור?

לבנון: את לוקחת את הכדור הזה, את זוכרת איפה את גרה, איך אני איתך?

ג'קי: אני לא לוקחת שום כדור.

לבנון: את כן.

ג'קי: לא, אני לא.

לבנון: קחי.

ג'קי: לא.

לבנון: קחי אמרתי!!

ירדן: תעזוב אותה.

ירדן מתרוממת. ג'קי מביטה בה מופתעת.

ירדן: אם היא לא רוצה, היא לא חייבת.

ירדן פונה לג'קי.

ירדן: הוא עשה לך משהו?

לבנון: לא עשיתי לה...

ירדן (קוטעת אותו): אל תפחדי.

לבנון: אני אומר לך...

ירדן (שוב נכנסת בדבריו): לא דיברתי איתך.

לבנון: אני מדבר איתך.

ירדן: שתוק!!!!

שקט. ירדן פונה לג'קי, רוכנת לעברה.

ירדן: מה הוא עשה?

ג'קי: הוא...

ירדן: מה? מה?

ג'קי: הוא הכריח אותי.

לבנון: תשאלי אותה איפה היא גרה.

ג'קיי מיד נעמדת.

ג'קיי: לא, אני מצטערת, אני לא אשחק במשחק המטופש הזה. אני לא נשארת פה. איפה הבגדים שלי?

שקט.

ג'קיי: איפה הבגדים שלי? (לירדן) גברתי? (ללבנון) אדוני?

לא עונים.

ג'קיי: בסדר גמור.

ג'קיי צועדת לעבר הדלת. לבנון נעמד בדרכה.

ג'קיי (ללבנון): זוז לי מהדרך בריון!!!

ירדן: בואי תשבי.

ג'קיי: אני לא יושבת.

לבנון (לירדן): שאני אושיב אותה?

ירדן מתקרבת לג'קיי.

ירדן: את צודקת, (מצביעה על לבנון) הוא באמת בריון, הוא בריון, זה מה שהוא. אבל אני, אני מבקשת ממך, יפה. אני מבקשת ממך, בואי ותשבי איתי.

ג'קיי: בבקשה, אני מתחננת.

ירדן: את באמת לא זוכרת אותנו? לא זוכרת אותי?

ג'קיי נדה בראשה.

ירדן: מה את כן זוכרת?

ג'קיי: נולדתי ברמת גן בסוף שנות החמישים, בת גאה ליעקב ואסתר.

שקט.

ירדן: יעקב ואסתר?

ג'קי: למדתי בגימנסיה ואחרי הצבא הכרתי את בעלי הראשון, עמיקם. כמה חודשים אחר כך התחתנו. אני אהבתי את בעלי.

לבנון: ברמת גן נולדת?

ג'קי: זה מה שאת רוצה לדעת?

לבנון: איך קוראים לבעלך?

ג'קי (לירדן): תקשיבי לי, איך קוראים לך?

ירדן: שלומית.

ג'קי: תקשיבי שלומית.

ירדן: קוראים לי ירדן.

ג'קי: ירדן... זה טע... למה אמרת שקוראים לך שלומית?

ירדן: קוראים לי ירדן.

ג'קי: ירדן. כל זה, מה שקורה פה, זה טעות. חטפתם את האישה הלא נכונה. תפתחו לי את הדלת, אני מתחננת. תני לי לצאת מפה, תני לי לחזור הביתה. פשוט תפתחי את הדלת, אני אסתדר משם.

לבנון: את לא הולכת לשום מקום.

ג'קי: מה אתם רוצים ממני?

לבנון: היא עושה את עצמה, רואים עליה.

ירדן: איך קוראים לך?

ג'קי: פולין. אמרתי לכם שקוראים לי פולין.

לבנון: חמודה, השם שלך הוא לא פולין.

ג'קי: תקשיבי לי, שלומית...

ירדן: ירדן.

ג'קי: ירדן, תקשיבי לי, אם אני קוראת נכון את הדינאמיקה פה, אז נדמה לי, ותקנו אותי אם אני טועה, שאת הרציונאלית בזוגיות הזו פה, אני טועה?

ירדן לא משיבה.

ג'קיי: חשוב שתדעו, כל זה, כל מה שקורה פה, (מביטה סביבה) אפשר לדבר אתך שנייה בצד?

ירדן מהנהנת. ג'קיי לוקחת אותה לצד הבמה, הרחק מלבנון.

ג'קיי: ברור לכולם כבר שעשיתם טעות. אתם חיפשתם מישהי שתוכלו לקחת מהרחוב, מישהי עם שם... תשמעי, זה לא ענייני. תעשו מה שתרצו, אני לא בעד כל ה"פרויקט" הזה פה, אני בעד עבודה קשה, לא מבצע מהסוג הזה, אבל אני, כלומר אתם... (נעצרת לפתע וממשיכה מיד) אני לא צריכה להגיד לכם איך קוראים לי, היכן אני גרה, אני לא צריכה להגיד לך למי אני נשואה.

לבנון: עמיקם.

ג'קיי: דיוויד, אני נשואה לדיוויד, עמיקם עליו השלום, הלך לעולמו בינתיים ודיוויד, בעלי השני, תרשו לי לקצר תהליכים, דיוויד לא ישלם, זה לא הסגנון שלו. הוא לא מתעסק עם אוכלי חינם, ממש לא. ואני מבינה בעניינים האלה, את מי כדאי לחטוף ואת מי לא כדאי לחטוף, ואני לחלוטין מצויה בקטגוריה השנייה. תאמיני לי, אני לא אחת מאלו שכדאי לחטוף ושלא תחשבו שעברתם את נקודת האל חזור, ממש לא.

ג'קיי נדה בראשה בגאווה.

ג'קיי: עכשיו לי ולדיוויד יש טיסה הערב למינכן וזו לא סתם טיסה, לבעלי יש פגישה עם שר המסחר הגרמני, זה כמה חשוב בעלי ולא ארחיב יותר אם לא אכפת לך, אבל אם דיוויד, כלומר בעלי, בעלי השני, יראה שאני לא אתו בטיסה, וזה עניין של שעות, הוא הולך לעשות כל מה שצריך לעשות בשביל להחזיר אותי, את אשתו ולדיוויד, ביני לבינך, יש קשרים. בוא נשאר את זה שם, בכך שיש לו קשרים, וזה לא איום. אני מציינת את הדברים כהווייתם.

ירדן: אז קוראים לך עכשיו...

ג'קיי: אל תעשי את עצמך. כולם מכירים אותי ולא רק מהעבודה שלי בעמותה, שאלוהים יברך את הילדים המסכנים האלה, ילדי העמותה, אלא גם במשיכת חוטים מאחורי הקלעים. אז כן, אני אוכל לעזור לכם, אבל בעלי... (שוב נדה בראשה בגאווה) אז תעשו לעצמכם טובה ותשחררו אותי.

לבנון מביט על ירדן שנראית מזועזעת.

ג'קיי: מה זה המבטים האלה? עם מי אתם חושבים שאתם מתעסקים פה? איפה הבגדים שלי?

הדלת נפתחת לפתע. ג'קיי מיד מסתערת עליה. לבנון עומד בדרכה, תופס אותה.

ג'קי: עזוב אותי!!!

ישראל נכנס לתוך שטח הדירה.

ג'קי (עדיין נאבקת בלבנון): אתם לא יודעים עם מי אתם מתעסקים.

לבנון מחזיק את ג'קי שנראית על סף איבוד עשתונות.

לבנון: את לא הולכת לשום מקום.

ג'קי: שחררו אותי, מנוולים!!!

ישראל סוגר את הדלת ונועל אותה.

ג'קי מיד נכנעת. היא מסדרת את שיערה, נרגעת במהירות וממהרת לעברו של ישראל, משאירה את ירדן ולבנון מאחוריה.

ג'קי: אפשר להחליף אתך מילה?

ג'קי לא ממתינה לתשובה של ישראל ומיד גוררת אותו לקצה השני של הבמה.

ג'קי: מבט ראשון עליך וכבר רואים שאתה הבן אדם שאתו צריך לדבר. אתה ה"מנהיג" כמו שאומרים, המבוגר האחראי, האוטוריטה, בעל הבית, ה"דוד", ה"גיס", בלשון העם. אני טועה? בוא אני אפשט לך את מצב הדברים, אני יודעת שלא סתם הבאתם אותי לפה, אבל ילדים קטנים כמוכם נקלעתם למשחק הגדול על סכום חלקיו. משחק מסוכן המשחק שאתם משחקים פה.

ג'קי לוקחת שוב את ישראל בזרועו ומובילה אותו עוד יותר לקצה השני של הסלון.

ג'קי: אני יכולה רק לנחש שהאנשים החשובים יודעים כבר על דבר החטיפה, בעלי, הבלשים הפרטיים, הבלשים הלא פרטיים וגורמים נוספים. ואם דבר החטיפה לא נהפך כבר לאירוע חדשותי, במהדורות הבוקר, הצהריים, אחרי הצהריים אז אין ספק שבמהדורה המרכזית, אבל עזוב, דיוויד לא יישא, דיוויד לא ייתן, ומה שאתם עושים עכשיו, מה **שאתה** עושה עכשיו, ואני בכוונת מחבר אומרת **אתה** באופן ישיר ללא שום גורם מפשר שיקל במידה הקטנה ביותר על הפשע שנעשה פה וכן, אני בכוונת מכוון משתמשת פה בדימויים דרמטיים, לא על מנת להגביר את המתח אלא לשקף אותו הלכה למעשה ולמען יראו וייראו, למען תראה ותירא. אם לא תחזיר אותי למקומי הטבעי ייעשה

מעשה והמעשה לא ינעם. אז תוציאו אותי החוצה אל חיק בעלי, דיוויד ונייס, כי מעשים ייעשו אם תמשיכו בפארסה הזו! מעשים, הם ייעשו!!!

שקט. ישראל, לבנון וירדן מביטים האחד על השני, חסרי אונים.

ישראל (ללבנון): איפה הכדור?

לבנון: היא לא רצתה.

ישראל: תביא תיכדור!!!

לבנון לוקח את הכדור מהשולחן הסמוך ומביא אותו לישראל.

ישראל: מה השם שלך?

לבנון: פולין היא אומרת.

ישראל: בואי תשבי בבקשה על הספה, פולין.

ג'קי: אני כבר אומרת לך, שהכדור הזה לא ייכנס לפה שלי.

ישראל: שבי בבקשה.

ג'קי הולכת מפוחדת לעבר הספה, היא מתיישבת עליה. ישראל מביט בלבנון ובירדן שמיד תופסים את מקומם משמאלה ומימינה של ג'קי ליד הספה.

ישראל: לא קוראים לך פולין. השם שלך ג'קי.

ג'קי: ג'קי?

ישראל: ג'קלין עמר. את נולדת ברבאט, מרוקו ב-1956. בת צעירה לסימונה ומאיר פאדידה, אחות לחמישה אחים ושתי אחיות. עלית לארץ כשהיית בת שמונה. ב-1973 התחתנת עם משה עמר, שבהמשך חייו עבד כמזכיר בתעשייה אווירית עד שמת לפני שנה וחצי.

ג'קי: אני? נשואה למשה עמר?

ישראל: מוריס עמר, משה. הבחורה שיושבת לשמאלך זו ירדן, בתך השלישית. לבחור הזה קוראים לבנון, בנד הצעיר. לי קוראים ישראל, אני הבן השני שלך. היה לך עוד בן, קראו לו מאיר עמר, הבן הבכור שלך.

ג'קי: למה מאיר? למה לא סוריה?

ישראל: על שם סבא מאיר. מאיר פאדידה.

ג'קי: מה זה השמות האלה? מי נותן לילדים שלו שמות כאלה?

לבנון: את נתת, לא הסברת אף פעם למה.

ישראל (ממשיך): מאיר מת לפני חמש עשרה שנים בפיגוע בתחנה המרכזית בירושלים. מי שנמצא פה – אני, לבנון, ירדן, אנחנו הילדים שלך. לא קוראים לך פולין, את לא נשואה לדיוויד, את לא נוסעת הערב למינכן. את בסך הכול אלמנה מרוקאית, את אימא שלנו, התפרנסת כמנקה, אבל עכשיו את חולה.

ג'קי: אני הייתי מנקה?

ישראל מהנהן.

ג'קי: אני יודעת מי אני.

ישראל: מצאתי אותך מסתובבת ברחוב סוקולוב ומחטטת בפחים.

ג'קי: סיפורים, הכל סיפורים.

ישראל: את עצרת אנשים ברחוב וביקשת מהם הכוונות לבית הנשיא.

ג'קי: הנשיא הוא איש יקר. תתקשרו אליו ותשאלו עלי, הוא יספר לכם מי זו פולין ווייס, מנהלת העמותה...

ישראל: את כמעט נדרסת כשרדפת אחרי ג'יפ שחור.

ג'קי: תשאלו אותו על העמותה, הוא יספר לכם.

ישראל: ג'קי...

ג'קי: פולין.

ישראל: לאף אחד לא אכפת ממך...

ג'קי מגחכת.

ישראל: באמת שלא. אנחנו הילדים שלך, אנחנו היחידים שאוהבים אותך. חוץ מאתנו העולם כבר נטש את ג'קי מזמן. את עבדת כמנקה בתים, את כבר לא מנקה בתים.

ג'קי צוחקת.

ישראל: פיטרו אותך מכל בית שבו עבדת. את התחלת לאבד את זה, אימא. אנחנו רוצים שתהיי פה איתנו, עם הילדים שלך, עם המשפחה שלך, שתתני לנו לטפל בך.

ג'קי: זו חטיפה.

ישראל: בואי, תיקחי את הכדור, זה יעשה לך טוב.

ג'קי: אני יודעת מי אני ואני יודעת גם מי אתה.

ישראל: מי אני?

ג'קי: מחבל.

ישראל: מחבל?

ג'קי: ואני בכוונה משתמשת פה בטרמינולוגיה לאומנית. הרשו לי לתת לכם דוגמא...

ישראל (פונה ללבנון): תחזיק אותה.

לבנון מחזיק את ג'קי. ישראל מתקרב אליה עם הכדור.

ג'קי: ביום הראשון שהקמנו, אני ובעלי, דיוויד ווייס, את העמותה...

ירדן: מה אתה עושה?

ג'קי (ממשיכה): אספתי את הצוות לדיון ראשון וראשוני המגדיר את מטרות העל, אם תרצו, של הפרויקט...

ישראל (לירדן): תתפסי לה ת'רגליים...

ירדן (מגמגמת, נשארת קפואה במקומה): אני לא...

ג'קי: "אני", כך אמרתי לצוות שלי, "אני חושבת בגדולות, חושבת בנצורות". זו אני, פולין, זו אני...

ירדן: תעזבו אותה.

ישראל: בואי לפה...

לבנון: יאללה, מהר...

ישראל: ירדן!!

ירדן: אימא, תקשיבי, אני מתחננת, פשוט תקשיבי, תני לנו לעזור לך. כמה ימים וזה יעבור, את עוד תראי, זה יעבור.

לבנון (לישראל, על ירדן): עזוב אותה.

ג'קי: "אנחנו משרתי ציבור", זה מה שאמרתי...

לבנון: אני מחזיק...

ג'קי: "...אנשים ששפר עליהם מזלם, שנרתמים לתרום מעט מזמנם..."

לבנון: יאללה, תמהר...

ג'קי: " ...מעט מנדיבותם לאנשים שמזלם לא שפר עליהם כמזלי עלי..."

ישראל: אתה לא מחזיק.

ג'קי (לישראל): מה אתם עושים?

ירדן: ישראל, תעזבו אותה.

לבנון וישראל ממשיכים בניסיונם להשתלט על ג'קי.

ג'קי: אתם חייבים להבין, לעולם לא טענתי שצמחתי מן האשפתות, ממש לא...

לבנון: היא נלחמת.

ג'קי: ...ובכל זאת, לא גדלתי ב"בית שפע", כמו שאתם הצעירים אומרים.

ירדן: תרדו ממנה.

ג'קי: וזו התודה? אהה? זו התודה? (צועקת על לבנון) תעזוב אותי!!!

ישראל (לירדן): תעזרי לנו.

ג'קי: תעזבו אותי!!!!

ירדן (נותרת משותקת במקומה): רק קחי את הכדור, קחי את הכדור.

ישראל: ירדן!!!

ירדן: זה לא חייב להיות ככה.

לבנון: יאללה, תכניס לה כבר...

ישראל מתיישב על אימו.

ג'קי: אני לא מכירה אותך.

ישראל: את אימא שלי.

ג'קי מצליחה להשתחרר מישראל ובוועטת בו. הוא נופל על הרצפה.

ג'קי (בנונשלנטיות יחסית, ללבנון): היינו לפני יומיים, אני ודיוויד, באופרה, דניאל בירנבאום ניצח על "לה טרוויאטה", היה סולד אאוט, ואני ודיוויד יושבים באמצע שורה שנייה ואני אומרת לדיוויד, "דיוויד, אתה לא מרגיש שהטנור קצת אוף?"

לבנון (לישראל): תביא לי תיכדור.

לבנון לוקח מישראל את הכדור.

לבנון: עכשיו תחזיק אותה.

ישראל מחזיק אותה. לבנון עולה על אימו באגרסיביות נחושה.

ירדן: תעזבו אותה! תעזבו אותה!! אימא!!!

ג'קי: אני לא אימא שלך. תפסיקי לקרוא לי ככה.

ישראל: ירדן!

ג'קי (מנסה לבעוט בלבנון): רד ממני.

לבנון: עזוב אותה. זה רק אני ואתה.

לבנון תופס את רגליה של ג'קי ויושב עליהם. ישראל תופס את ידיה.

ג'קי: אני יודעת מי אני. אני יודעת מי אני!!!

לבנון רוכן לעברה של ג'קי שנאבקת בשלושת הצעירים. הוא משכיב אותה על הספה ומחזיר את הכדור לתוך פה.

ישראל: אל תתנגדי...

ירדן: אימא!!!

לבנון: 'תפסי לה ברגליים.

ירדן: לא...

לבנון: כוס אוחתכ, ירדן.

לבנון יושב על אימו. הוא מכניס את הכדור.

לבנון: סגור לה ת'פה.

ישראל סוגר את הפה.

ירדן: יאללה, תעזבו אותה.

ישראל (ללבנון): חכה שנייה. (לג'קי) אל תלחמי, יהיה בסדר, סמכי עלינו. יהיה בסדר.

ג'יקי ממשיכה להיאבק עוד מעט, אך לבנון וישראל חזקים ממנה. לבסוף פעולותיה שוככות.

ישראל (לירדן): תביאי לה מים.

ירדן מיד מתרוממת ויוצאת משטח הבמה.

ישראל: תירגעי... יהיה בסדר, אימא... יהיה בסדר. (ללבנון) תרד ממנה.
לבנון: שתשתה קודם.

ירדן חוזרת עם כוס המים.

ישראל: תרד, אמרתי.

לבנון יורד מגופה של ג'יקי, ישראל מושיב אותה חזרה במקומה.

ירדן (מביאה לה את כוס המים): קחי אימא, שתי.

ג'יקי לוקחת את כוס המים.

היא מביטה על ישראל ויורקת לפתע את הכדור הכחול מפיה על הרצפה.

לבנון: כוס אוחתכ.

ג'יקי: תעזבו אותי!!!

לבנון: יאללה, כבר...

לבנון מסתער על ג'יקי.

ירדן: מה אתה עושה?

לבנון מיד לוקח את ג'קי, מעמיד אותה לרגליים וסוחב אותה לעבר חזית הבמה. שניהם מביטים בקהל (כאילו היה מראה המשקפת את מבטם).

לבנון: תסתכלי על עצמך. ככה נראית (במלעיל) פולין ווייס?

ג'קי (במלרע): פולין, פולין, פולין ווייס.

לבנון: מרוקו עמר.

ג'קי: ד"ר רבינוביץ' אומר...

לבנון (לישראל): למה אנחנו פה?

ירדן: אנחנו לא מאשפזים אותה.

לבנון: איזה ברירה יש לנו?

ירדן: אז תלך, זה בסדר, (בזלזול) אח שלי. אנחנו נסתדר בעצמנו. לך, אל תחזור.

ג'קי: אני לא אימא שלכם. (היא נעמדת) וזה לא עניין עדתי, בכלל לא, יש לי את כל הכבוד המגיע לעדה המרוקאית, יופי של עדה יש לכם, רועשת, חמה, יצרית, בעלי אמנם רבע סורי אך הוא תמיד אמר שהדם שלו מרוקאי. הוא תמיד אמר שהדם המרוקאי הוא דם, ויש לכם יופי של עדה, אך לנקום בי על ההצלחה שלי, על הזוגיות שלי, על המשפחה שלי, על צבע העור? רגשי נחיתות רגשי נחיתות אך היכן הכבוד התרבותי? היכן הסולידריות? ודיוויד, הוא אמנם רבע טוניסאי ואני מכבדת, אני מכבדת, את... אני מכבדת את העדה... אבל היכן ה...

ג'קי נראית מטושטשת.

ג'קי: כדאי שאשב.

ירדן ממהרת לג'קי. היא תופסת אותה ולוקחת אותה חזרה לספה.

ג'קי: מתי דיוויד מגיע?

ירדן: מה?

ג'קי: אני עייפה. אני מאוד עייפה.

ירדן: אז תשכבי.

ג'קי: תעירי אותי כשדיוויד יגיע?

ירדן: כן, אני אעיר אותך כשדיוויד יגיע.

ג'קי: תודה. איך קוראים לך?

ירדן: ירדן.

ג'קי: את מאוד יפה.

ירדן: תודה.

ג'קי: ומה תפקידך בכוח?

ירדן: מה?

ג'קי: תפקיד... מה את עושה פה? מנקה?

ירדן לא עונה.

ג'קי: יפה... אם תצטרכי עזרה ב... חיים, רק תדברי איתי... בסדר?

ירדן מהנהנת.

ג'קי: אני הולכת לישון, אבל תעירי אותי...

ירדן:...כשדיוויד יגיע.

ג'קי: חמודה.

ג'קי מחזיקה את ידה של ירדן ועוצמת את עיניה.

שקט ארוך שורר בין השלושה.

לבנון: אז מה עושים?

ישראל: משמרות של שמונה שעות כל אחד.

לבנון: מה הטעם?

ירדן: מי יתחיל?

שקט.

ירדן: אני יכולה ל...

ישראל: אני נשאר.

לבנון: עד מתי נמשיך עם זה?

ירדן: אתה יכול לעזוב מצדי.

לבנון (מתעלם ממנה): ישראל, עד מתי?

ישראל: עד שתיקח את התרופות.

לבנון: ואם היא תמשיך לסרב?

ישראל: היא לא תסרב.

לבנון: שאלתי אותך שאלה.

ישראל: לא יודע.

ירדן: מה אכפת לך מה אנחנו עושים איתה?

לבנון: למה את מדברת אלי ככה? אני לא פחות קשור אליה ממך.

ירדן: קצת פחות.

לבנון: אני קנייתי כרטיס כיוון אחד לקנדה או את? כשתברחי לשם אנחנו נהיה איתה פה, לא את.

ירדן: אני לא הולכת לשום מקום.

לבנון: ישראל, צריך לשנות כיוון פה.

ישראל: מה אתה מציע? שנשלח אותה לבית משוגעים?

לבנון: לאשפז אותה, כן.

ירדן: אתה לא מתבייש? היא אימא שלנו.

לבנון: יש לך פתרון אחר?

ישראל: כולנו שומרים.

ירדן: אתה לא חייב להיות פה.

לבנון: למה אני לא חייב?

ירדן: יש לך משפחה, יש לך עבודה... אתה לא חייב להיות פה. (לישראל) תגיד לו שהוא לא חייב להיות פה.

לבנון: מה את מפחדת שאני אעשה?

ירדן: שחרר אותו, ישראל, בחייאת. אנחנו יכולים לעשות את זה בעצמנו.

ישראל: לכו מפה שניכם, שמעתם אותי? עופו מפה. אתה, לבנון, בא לפה מחר בבוקר ואת, את תחליפי אותו. ככה זה יהיה, ככה הסכמנו, מובן?

ירדן ולבנון לא משיבים לו.

ישראל: יופי, עכשיו פנו את השטח.

שניהם לא זזים.

ישראל: יאללה!!!

ירדן ולבנון יוצאים משטח הדירה.

ישראל מתקרבת לגופה הישן של ג'יקי ומכסה אותה בשמיכה הסמוכה. הוא מנשק אותה על המצח, מתרומם ומתיישב על הספה.

ג'יקי שוכבת, ישנה. ישראל בוחה קדימה, מנסה להחזיר את נשימותיו.

האורות יורדים.

תמונה 3

שעות בוקר מוקדמות.

מלמולי תפילה חרישיים נשמעים.

האורות עולים על שטח הדירה וחושפים את ישראל עומד לבדו בחזית הבמה.

על ידו השמאלית וראשו רצועות עור של תפילין.

על ראשו מונחת כיפה שחורה. הוא מתפלל שחרית, כמעט מדקלם, עיניו סגורות.

ישראל: "והיה אם שמוע תשמעו אל מצוותי אשר אנוכי מצווה אתכם, ונתתי מטר ארצכם בעתו, הישמרו לכם פן יפתה לבבכם; וסרתם ועבדתם אלוהים אחרים, והשתחוותם להם, ושמתם את דברי אלה, על לבבכם ועל נפשכם..."

אל שטח הבמה נכנסת ג'יקי. היא נעצרת ומביטה על ישראל. הוא פוקח את עיניו, מביט בה מבט חטוף, סוגר את עיניו וחוזר לתפילתו.

ג'יקי מתקרבת למרכז הבמה. ישראל מיד הולך, תוך כדי תפילה, לעבר הדלת.

ישראל (ממשיך להתפלל): "וקשרתם אותם לאו על ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם, בשבתך בביתך ובלכתך בדרך..."

ישראל עובר את שטח הדלת. ג'יקי מיד מתרוממת וצועדת באיטיות זהירה לדלת, אך ישראל הולך אחורה, תוך כדי תפילה, ונעמד מולה, חוסם את הדלת. ג'יקי נעצרת, ישראל ממשיך להתפלל, מתקדם בדרכו "האקראית" אל מרכז הדירה.

ישראל: "ובשכבך ובקומך וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך..."

ג'ק'י שוב צועדת לעבר דלת הכניסה, אך ישראל חוזר ונעמד מול דלת הכניסה. היא נעצרת.

ישראל: לכי לשם.

ג'ק'י נסוגה. הוא ממשיך להתפלל.

ישראל: "יהיה רצון לפניך, אדוני, אלוהינו, ואלוהי אבותינו, שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך."

ג'ק'י שוב פעם מנסה לעקוף את ישראל. ישראל פוקח את עיניו.

ישראל: לכי לשם, אמרתי.

ג'ק'י נסוגה.

ישראל: עכשיו שבי.

ג'ק'י יושבת.

ישראל מתפשט מרצועות התפילין המקיפות אותו.

ג'ק'י: אני מאוד מכבדת אנשים דתיים. גם אני אישה מאמינה.

שקט.

ג'ק'י: אבל אין להכחיש את המובן מאליו, אני ואתה שונים.

שקט.

ג'קי: אולי אתה שונא אותי בגלל מי שאני.

ישראל: אני לא שונא אותך.

ג'קי: אבל תמיד...

ישראל (קוטע אותה): מי את?

ג'קי: סליחה?

ישראל: אולי אני שונא אותך בגלל מי שאת.

ג'קי: התכוונתי להגיד שאולי שאתה שונא אותי בגלל מה שאני מייצגת.

ישראל: ומה את מייצגת?

ג'קי: אישה מצליחה, חילונית, יהודייה גאה אבל חילונית, אשכנזייה גם.

ישראל מחייך.

ג'קי: בוא נניח את הדברים על השולחן, יש כאן מלחמת ציוויליזציות במדינה שלנו, ואני בעדכם, תאמין לי שאני בעדכם, אבל בכל הנוגע לדימוי ציבורי, מה לעשות, אני נתפסת כאחת משלהם... ואני לא חושבת שאתם, כפי שאתם נקראים בלשון העם, "פרימיטיביים", באמת שלא ובכל זאת, אתם הם אלה שהכנסתם אותי למלחמה הזו.

ישראל: אתם?

ג'קי: אתה והשותפים שלך, רציתם לנקוט עמדה ואני, אני קורבן תמים של חטיפה תרבותית.

ישראל מתיישב ליד ג'קי.

ישראל: אנחנו חטפנו אותך?

ג'קי: כן.

ישראל: ולמה עשינו את זה?

ג'קי: אל תהיה טמבל, ג'חנון.

ישראל: ישראל.

ג'קי: אני מייצגת משהו. כולם מייצגים משהו, גם אתה מייצג משהו.

ישראל: ומה אני מייצג?

ג'קי: את המקופח.

שקט. ישראל נראה עצבני, מנסה לשמור על קור רוחו.

גי'קי: טעיתי?

שקט.

ישראל: אני רוצה להראות לך משהו.

ישראל הולך לשידה שבקצה הבמה. הוא מתכופף ומוציא אלבום. הוא זורק אותו על ג'קי.

ישראל: תפתחי.

גי'קי פותחת את האלבום על העמוד הראשון.

ישראל: זו את. זה אבא, בעלך, מוריס. את רואה את אלה שמשמאל? זה סבא וסבתא. זו החתונה שלך ושל אבא. את רואה? את רואה אותך? ואת מאיר?

גי'קי: מאיר?

ישראל: סבא מאיר. את רואה? השמלה הזו שאת לובשת, היא של סימונה, אימא שלך סימונה, איזו יפה היית, אהה? בשמלה הזו היא התחתנה, אימא שלך, היא התחתנה כשהייתה בת שש עשרה, אימא שלך, סימונה, במרוקו. ארבע שנים אחר כך את נולדת.

שקט.

ישראל: תעבירי דף.

גי'קי מעבירה דף.

ישראל: כאן את ואבא גרתם, בקריית גת, לפני שעברנו. זה היה הבית שלכם, צריף קטן בגודל חדר וחצי. כאן אני נולדתי. את לא זוכרת?

גי'קי לא משיבה.

ישראל: תעבירי עוד דף.

ג'קי מעבירה עוד דף.

ישראל: זה אני וזו את מחזיקה אותי. תעבירי עוד דף.

ג'קי מעבירה עוד דף.

ישראל: זה אנחנו באשקלון, אני, את, אבא וסבא וסבתא. באשקלון בים. אבא היה תמיד מביא את הכיסא שלו ויושב באמצע החוף כאילו הוא הבוס הגדול. כל פעם שהוא היה נכנס למים היית צועקת עליו שיישאר בנמוכים, (מחקה אותה) "בנמוכים, יא מְהבול, בנמוכים", ככה היית צועקת עליו. הוא לא ידע לשחות. גם את לא. את פחדת מהמים.

ג'קי: שטויות, אני בגורדון כל יום בשש בבוקר.

ישראל: תעבירי עוד דף.

ג'קי: הספיק לי.

ישראל: תעבירי אמרתי!!

ג'קי מעבירה עוד דף.

ישראל: זה אני ומאיר, הבן שלך, כשהיינו קטנים. וכאן את יכולה לראות את מאיר הבן עם סבא מאיר. את זוכרת את הבן שלך?

ג'קי: הוא מת.

ישראל: נכון, בפיגוע. עכשיו את זוכרת?

שקט.

ישראל: שאלתי אותך שאלה, את זוכרת?

ג'קי: לפני חמש עשרה שנים.

ישראל: כן.

ג'קי: בירושלים.

ישראל: יפה מאוד. אז את כן זוכרת.

ג'קי: אהבת את אחיך.

ישראל: מאוד.

ג'קי: מעטות המשפחות במדינה המקוללת שלנו שלא נכוו מידו הבוערת של השכול. גם דיוויד איבד את אחיו ביום כיפור. נורא, פשוט נורא.

ג'קי בוהה כמה שניות סמליות קדימה ומהר מאוד "מתאוששת" מדברי האבל.

ג'קי: ובכל זאת...

ג'קי מעבירה דף באלבום.

ג'קי: ...החיים ממשיכים.

ישראל: תחזרי למאיר.

ג'קי: חייבים להמשיך.

ישראל: תחזירי עמוד!!

ג'קי: עדיף שנמשיך.

ישראל: אמרתי לך להחזיר.

ג'קי: מוטב שלא נתרכז ב...

ישראל הולך לפתע לעבר ג'קי. הוא מחזיר בכוח דף באלבום.

ישראל: תסתכלי עליו.

ג'קי: מסתכלת.

ישראל: והוא מסתכל עליך.

ג'קי: הוא מסתכל למצלמה.

ישראל: את רוצה להגיד לי שאת לא מזהה?

ג'קי נדה בראשה.

ישראל: תסתכלי עלי.

גי'קי מפנה את מבטה לישראל.

ישראל: את יודעת איך הוא מת?

גי'קי (בוהה קדימה): קשה לך, רואים שקשה לך.

ישראל: תסתכלי עלי אמרתי.

גי'קי: זה מגוחך.

ישראל: אני רוצה לראות את העיניים שלך.

גי'קי מפנה את מבטה לישראל. הוא בוהה בה במהלך כל הסיפור שלו, בוחן את תווי פניה.

ישראל: מאיר נסע לירושלים. הוא היה בדרך לבסיס שלו ליד חברון.

גי'קי: פשוט נורא.

ישראל: הוא ירד מהאוטובוס בתחנה המרכזית. ערבי התנפל עליו עם גרזן.

גי'קי: לא ייאמן.

ישראל עדיין מביט בעיניה של גי'קי.

ישראל: את לא מקשיבה.

גי'קי: עד מתי נחייה על חרב השנאה? אם אתה שואל אותי, שלום ועכשיו.

ישראל (צועק): תקשיבי לי.

שקט. ישראל מתיישב לידה, בוהה בה ארוכות.

ישראל: ערבי הסתער עליו עם גרזן. מאיר לא ידע מאיפה זה בא. רגע אחד הוא הולך לו בין האנשים בתחנה ורגע אחר יש לו גרזן בצוואר, למאיר, מאיר שלך, הבן שלך.

גי'קי: חייבים לדבר, התרופה היחידה לשנאה.

ישראל: גרזן בצוואר... של מאיר!!! חודשים ישבת בבית בהלם, לבושה בשחורים, בוכה. "מאיר, וולדי, יא איבני, רז'אלי, נסימה שלי, מאיר שלי..." ככה היית כמעט שנה שלמה. מאיר. את לא זוכרת את מאיר?

ג'קיי תופסת את פניו של ישראל.

ג'קיי: תקשיב לי, אתה איבדת אח. זו מחלה שממנה אין מרפא.

ג'קיי מחבקת את ישראל.

ג'קיי: כשדיוויד איבד את אח שלו ביום כיפור, שבוע שלם ישבנו עליו...

ישראל לפתע דוחף את ג'קיי מעליו באלימות.

ישראל: עופי ממני.

ג'קיי: אין שופטים אדם בעת...

ישראל (על סף בכי): הבן שלך מת, אימא.

ג'קיי חוזרת ומתיישבת על הספה, ליד האלבום.

ג'קיי: הוא היה ילד יפה, רואים עליו.

ישראל: כן.

ג'קיי: אני יודעת שזה עצוב.

מעבירה דף באלבום.

ג'קיי: ובכל זאת...

מעבירה עוד דף.

ג'קיי: חייבים להמשיך.

ג'קיי מעבירה עוד עמוד ועוד עמוד.

ג'קיי: מי זו?

ישראל לא משיב, מוחה את דמעותיו.

ג'קיי: שאלתי מי זו.

ישראל מסתובב לעברה.

ישראל: את יודעת מי זו.

ג'קיי: אשתך?

ישראל מהנהן.

ג'קיי: אז יש לך אישה.

ישראל: טוב, הספיק לנו האלבום.

ישראל מנסה לקחת ממנה את האלבום, אך ג'קיי מעבירה עוד עמוד.

ג'קיי: אלה הילדים שלך? (ישראל מהנהן) כמה ילדים יש לך?

ישראל: אלה הנכדים שלך!! שני ילדים יש לי. את יודעת את זה. תביאי את ה...

ג'קיי (קוטעת אותו): והאישה? איפה היא?

ישראל: תביאי ת'אלבום.

ישראל לוקח בגסות את האלבום מג'קיי. הוא מחזיר אותו למקומו.

ג'קיי: אז אתה נשוי.

ישראל: הייתי נשוי.

ג'קיי: היא בחיים?

ישראל: את יודעת שהיא בחיים.

ג'קי: התחתנה שוב?

ישראל לא משיב.

ג'קי: וויתרת עליה, רואים עליך שוויתרת עליה.

שקט.

ג'קי: גבר שמוותר על אשתו לא ראוי לאשתו, זה מה אני חושבת.

ישראל: מי עכשיו הפרימיטיב?

ג'קי: אתה אוהב את אשתך?

ישראל: כן.

ג'קי: למה עזבה אותך?

ישראל: היו לנו קשיים.

ג'קי: שטויות.

ישראל: את יודעת למה היא עזבה אותי.

ג'קי: אני יודעת עליך יותר ממה שאי פעם תדע על עצמך.

ישראל: מה את יודעת?

ג'קי: עשית שטויות.

ישראל: נכון.

ג'קי: חרשת שדות זרים.

ישראל: כן.

ג'קי: אכלת מתפוח התאווה.

ישראל: ככה יצא לי.

ג'קי: תפסיק עם השטויות, ילד.

ישראל: או שמה, אימא?

ג'קי: אם הייתי אימא שלך...

ישראל: נו...

ג'קי: אם הייתי אימא שלך, אם הייתה לך אימא אמיתית.

ישראל: נו, אז...

ג'קי: אם הייתה לך אימא אמיתית, אימא כמוני, אימא שמכוונת את הבן שלה למקומות הנכונים, אתה לא היית...

ישראל: לא הייתי מה?

ג'קי: תראה את הילדים שלי לדוגמא, יואל סיים התמחות באונקולוגית באיכילוב לפני חודשיים ואוטוטו הולך להיות מנתח מומחה בבית החולים; סתיו, הבן השני שלי בימים אלה ממש עובד על עבודת הגמר שלו באדריכלות, ואני מדברת איתך על אדריכלות בבצלאל, לא סתם מוסד זוטר; ליאונורה, הקטנה והיפה, עובדת איתנו בעמותה ובעזרת השם תיסע שנה הבאה למילאנו ללמוד עיצוב.

ישראל (קוטע אותה): שאלתי מה לא הייתי?

ג'קי: קח את ליאונורה כדוגמא...

ישראל (תקיף): לא הייתי מה? תעני לי.

ג'קי: החיים שלך היו יכולים להיות במסלול הנכון.

ישראל: מה את יודעת על המסלול שלי?

ג'קי: אתה אומלל, רואים את זה בעיניים שלך. אתה עשית טעות ועכשיו אתה משלם על זה. היא לקחה לך את הילדים.

ישראל: כן.

ג'קי: אתה לא רואה אותם.

ישראל לא משיב.

ג'קי: התחתנה שוב.

ישראל: נכון, אימא.

ג'קי: שתוק.

ישראל: תמשיכי.

ג'קי: היא התחתנה שוב, לאשכנזי.

ישראל: לא.

ג'קי: מישהו שאתה מכיר.

ישראל: כן.

ג'קי: מישהו מצליח.

ישראל: לא יותר ממני.

ג'קי: אבל עכשיו יש לו אותה.

ישראל: נכון.

ג'קי: ומה לך נשאר?

ישראל: אימא מג'ינונה.

ג'קי: אז תעזוב אותה.

ישראל: את מי?

ג'קי (בדיבור "מרוקאיי"): אתה לא מקשיב לי, יא ח'מר, ילד טיפש? אותה, אתה לא צריך אותה. אתה סולטאן, זה מה אתה, ואם היא לא רוצה אותך, היא תלך לאלף עזאזלים, לא יודעת מה טוב בחיים, גם כן מכשפה, מדרובה, האישה הזו, לוקחת את הילדים שלנו...

ישראל: של מי?

ג'קי (עם מבטא מרוקאי כבד): אנחנו ניקח אותם חזרה, זה מה אני אומרת. ואתה כפרה, אל ענין דיאלי (עיניים שלי), אתה יש לך אותנו וזה מה חשוב, אבל הילדים, אלא ייחדי אליהם (ישמור עליהם אלוהים), המכשפה הזו, בת אלף כלבים. היא אף פעם לא הייתה טובה אליך, היא לא הייתה אישה מסורה, נאמנה, אתה נשימה, כפרה, היא מכשפה שתישרף באש הגיהנום. רואים את זה בעיניים שלה, מכשפה. ובכל זאת, הביאה לך ילדים, ועוד איזה ילדים? ועליהם אנחנו לא מוותרים. אל תדאג, אני כבר ידאג לכל...

ישראל: מה תעשי?

ג'קי: אדבר איתה תכלס. רוצה לשחק יפה, נשחק יפה, זה מה אני יגיד, רוצה לשחק בכיעור, נשחק בכיעור. אם תתאסלם עלינו, אנחנו נתאסלם עליה, זה מה אני יגיד לה. כי היא לא מתעסקת רק עם הסולטאן, היא מתעסקת עם המשפחה של הסולטאן, היא מתעסקת עם אימא של הסולטאן. כלבה. מלעונה. חושבת היא מלכת יופי, זאתי, שתעשה לי טובה. ובכל זאת, אשתך לשעבר, אם בניך, ירחם עליהם האלוהים, נשמות שנבראו בצלם אנוש. יסתכל עלי.

ישראל מתקרב אליה, נרגש. הוא מחבק אותה.

ישראל: אמא!!

דלת הדירה נפתחת לפתע. לבנון עומד בכניסה, מביט על האם ועל בנה מחובקים. עיניו של ישראל לחות, ג'קי מתיישרת ומביטה בישראל.

ג'קי (עדיין במבטא מרוקאי כבד): זה מה אתה רוצה, כפרה? נשימה שלי? זה מה אתה רוצה? אימא שכונה? שמדברת מרוקאית? אימא ז'קלין? (ישראל מהנהן) אבל מה לעשות, בן שילי, בן אהוב שיל אימא. אני לא מי שיאתה חושיב שיאני.

ישראל: את אימא שלי.

ג'קי (מיד עוברת לדבר חזרה ב"פולנית"): מרוקאית מקריית גת? לא תודה.

ישראל מביטה עליה, מזועזע.

ישראל: את צריכה עזרה.

ג'קי: שחרר אותי, ג'מיל.

ישראל: ישראל.

ג'קי: שלח אותי לדרכי.

לבנון: בוקר טוב.

ישראל מתיישר, נסוג מאימו.

ג'קי (לישראל, מבטא "פולני"): אני לא רוצה אותך. (מצביעה על לבנון) אני לא רוצה אותו. אני לא רוצה את החיים האלה. אני רוצה את יואל, ואת לאונורה ואת סתיו.

ישראל מביט על לבנון ומיד נסוג מג'קי.

לבנון (ציני): אז אני מבין שהייתה התקדמות.

ישראל: איחרת.

לבנון: הייתי צריך להוריד את הילדים בגן.

ישראל: לא מעניין אותי מה היית צריך לעשות. הסכמנו שאתה מגיע בשמונה.

לבנון: איחרתי.

ישראל: איחרת.

לבנון: מה אמרתי עכשיו?

ישראל: אתה תמיד מאחר.

לבנון: נו, בסדר. תירגע.

ישראל: אל תגיד לי להירגע. כל הלילה הייתי ער.

לבנון: נו, ו? יצא משהו?

ישראל לוקח את דבריו, הוא נד בראשו.

לבנון: עדיין פולין?

ישראל לא עונה.

הוא הולך במהירות לעבר דלת הכניסה, עומד לצאת מהבית, אך נעמד לפתע לפני יציאתו.

לבנון: מה?

ישראל: תהיה רגוע איתה.

לבנון: מה זה אומר?

ישראל: שתהיה רגוע איתה.

לבנון: אני תמיד רגוע.

שקט.

ישראל: פשוט תהיה רגוע. (לג'קי) ביי, ביי, אימא.

ישראל יוצא משטח הדירה, משאיר את לבנון ואת ג'קי לבדם.

לבנון: בוקר טוב, מדאם.

ג'קי: בוקר טוב.

לבנון: הבאתי ארוחת בוקר.

לבנון מוציא מהתיק שלו שקית. הוא מניח עגבנייה, מלפפון, קוטז', שתי לחמניות, תרמוס מלא קפה וקופסת שימורים של מלפפונים חמוצים.

בנוסף, הוא מוציא מכיסו קלטת טייפ ומכניס אותה לתוך הטייפ שלידי.

השיר "מאמא" של להקת שפתיים נשמע. על הרקע הסלסול המרוקאי שבוקע, לבנון מתחיל לרקוד ליד אימא שלו ריקוד מרוקאי מסורתי.

היא מנסה להתעלם ממנו, לא משתפת פעולה. לאחר כמה שניות היא הולכת במהירות לעבר הטייפ וסוגרת את המוסיקה.

לבנון (נעלב): בואי, תאכלי, אני אכין סלט.

ג'קי: לא, תודה.

לבנון: שביתת רעב?

ג'קי: לא רוצה לאכול, תודה.

לבנון מתיישב ומסדר את האוכל.

לבנון: לא טוב קצת ירקות?

ג'קי: אלוהים יודע מי נגע בהם.

לבנון: אני נגעת בהם.

ג'קי: לא, תודה.

לבנון: את רוצה שנזמין אוכל?

ג'קי: מאיפה?

לבנון: מאיפה את רוצה?

ג'קי מהרהרת ארוכות בשאלה.

ג'קי: בא לי משהו פשוט.

לבנון: פשוט?

ג'קי: לא פאנסי.

לבנון: פשוט יעני.

ג'קי: אני יכולה להתקשר לחיים, הוא חבר טוב שלי חיים כהן.

לבנון (בהתלהבות מדומה): מה את אומרת?!

ג'קי: אתה מכיר אותו?

לבנון: איך אפשר שלא?

ג'קי: מאוד נחמד, חיים כהן.

לבנון: זה מה אומרים.

ג'קי: אני יכולה לבקש ממנו שיכין לי משהו פשוט.

לבנון: ברור.

ג'קי: הוא תמיד מכין לנו משהו, לי ולדיוויד. לפני כמה שבועות עשינו ארוחת גאלה לעמותה והבאנו כל מיני תורמים, וחיים כהן הכין אוכל... אני יודעת מה אתה חושב, אתה שומע "תורמים" ומיד חושב הוד והדר.

לבנון: מודה ומתוודה.

ג'קי: נחש מה הוא הכין?

לבנון: מה?

ג'קי: שווארמה.

לבנון: די!!

ג'קי: נשבעת לך בכל ה...

לבנון (צוחק עליה): באימא שלך???

שקט.

לבנון: מה?

ג'קי: לא יפה ללעוג לאישה מבוגרת.

לבנון: אני? לועג?

ג'קי: יאללה, תאכל ותעזוב אותי בשקט.

לבנון מתחיל לאכול. ג'קי עומדת בצד, מיואשת.

לבנון: יצא לי קצת לחשוב, את בטוחה שאת לא רוצה מהקוטג'?

ג'קי נדה בראשה.

לבנון: ...אז את יודעת מה? יכול להיות שאת באמת (במלעיל) פולין וייס. אשתו של דיוויד, יעני, חברה של חיים כהן. אני באמת חושב שיכול להיות שטעינו.

ג'קי (במלרע): פולין.

לבנון: סליחה?

ג'קי: אני, השם שלי (במלרע) פולין וייס.

לבנון (במלרע): פולין...

שקט.

לבנון: שני האחים שלי, הם בטוחים שאת אימא שלנו, אבל אני, את יודעת מה? יכול להיות שאת באמת לא ג'קי עמר ואף פעם לא תהיי ג'קי עמר. מדבר אתך רסמי, פולין. ואני אגיד לך עוד משהו? אם זה אכן המצב, ואת לא באמת ג'קי עמר, אז את יודעת מה? יש לך מזל שאת לא ג'קי עמר, שלא היית נשואה למוריס עמר, שלא היית אימא של הילדים שלך.

יש לך מזל שלא היית אימא שלי, (מניף לעברה את הקוטג') את בטוחה שאת לא רוצה
מזה?

הקוטג' שלבנון הניף לעברה נשפך על הרצפה. ג'קי מביטה מזועזעת על הכתם שמתחתיה.

לבנון (מתעלם מן הלכוד): אימא שלי, היא הייתה אימא גרועה מאוד. ראית איך יצאנו?
אם זה לא הוכחה אז אני לא יודע מה כן. תראי אותי, איזה בריון יצאתי ומה יצא
מישראל? ישראל, כפרה עליו, היה נקודת האור של המשפחה. זה מה שתמיד אמרת, קבלן
מצליח עם פרויקטים בכל הארץ וכל זה אבל עכשיו הוא אומלל עם האישה המכשפה שלו,
לא רואה את הילדים שלו. וירדן, אלוהים, בואי לא נדבר על ירדן, הראש שלה בכלל לא
פה, באמריקה. את זוכרת את התוכניות של ירדן? היא בכלל הייתה בדרך לקנדה כשהראש
שלך התחיל לשחק סטנגה, חיים חדשים והכול. אנחנו העִמְרִים, בקיצור, אנחנו לא כמו
הווייסים ואם את היית אימא שלי...

ג'קי: לא הייתם יוצאים ככה.

לבנון: מה רע באיך שיצאנו?

ג'קי: חוטפים אישה מבוגרת ככה באמצע החיים, חבורה של...

לבנון (ממשיך אותה): ברבריים.

ג'קי: אתה מכניס לי מילים לפה.

לבנון: אז בואי אני אספר לך קצת על אימא שלי.

ג'קי: תאכל ותעזוב אותי בשקט.

לבנון: ג'קי עמר הייתה פרימיטיבית אמיתית, אשכרה שלוחית יעני. עלתה ממרוקו
כשהייתה בת שמונה, הכירה את מוריס עמר שהפך לבעלה כשהייתה בת שבע עשרה. היא
הייתה אימא מגיל שמונה עשרה ואימא שלה הייתה אימא מגיל שבע עשרה ומי יודעת
להיות אימא בגילאים האלה? ואת, (מיד מתקן עצמן) היא, היא הייתה, ג'קי הייתה בת
שמונה עשרה. תארי לך אותנו בבית קטן בקרית גת, אבא עובד בקיבוץ, יוצא כל בוקר
בחמש לתפוס את האוטובוס הראשון וחוזר לפעמים בתשע בערב מזיע, מסריח. חבל שלא
גדלתי בבית שלך, פולין, שלך ושל דודי.

ג'קי: דיוויד.

לבנון: דיוויד וַיִּיס. איפה אתם גרים, בסביון?

ג'קי (מגחכת בלעג): עשה לי טובה.

לבנון: איפה העשירים גרים היום?

ג'קי: אולי אני נראית לך עשירה אבל אני יכולה להבטיח לך שאין לי ואין לדיוויד אפילו
גינן אריסטוקראטי אחד.

לבנון: הילדים שלך קיבלו חינוך יותר טוב מהחינוך שאני והאחים שלי קיבלנו, נכון?

ג'קי: מה אתה עושה?

לבנון: מנהל שיחה.

ג'קי: בחיים.

לבנון: מכונאי רכב.

ג'קי: כמובן.

לבנון: היי...

ג'קי: יש לי את כל הכבוד המגיע לָאָדָם העובד, באמת.

לבנון: תיסלם.

ג'קי: תלאות העולם הפשוט, ואני הראשונה להודות בכך, אינם עניין של מה בכך.

לבנון: את יודעת משהו? זה מאוד חשוב לי לשמוע אותך אומרת את הדברים האלה.

ג'קי: וזו האמת לאמיתה.

לבנון: ובכל זאת, אם היית אומרת לג'קי של אותם ימים שיום יבוא ואהיה אבא לשלושה, מתפרנס בכבוד, נשוי באושר, את, או היא בוא נגיד שהיא הייתה, ג'קי הייתה מופתעת.

ג'קי: לא האמינה בד?

לבנון: חשבה שאני אגמור בכלא.

ג'קי: אתה תגמור בכלא.

לבנון: בינתיים אני מחזיק מעמד חופשי.

ג'קי: זה לא בסדר מה שעשיתם פה. ממש לא.

לבנון: את יודעת מה? יכול להיות.

ג'קי: זו האמת.

לבנון: יש לי הרבה חסרונות, אבל בן אדם עקשן אני לא. גם אני טועה.

שקט.

לבנון: את בטוחה שאת לא רוצה שום דבר?

ג'קי מהנהנת.

לבנון: את יודעת שבעדה שלי, לא שאני חלק מזה, אבל אני סתם אומר, שבעדה שלי, זה נחשב לגסות רוח לסרב להכנסת אורחים?

ג'קי: העדה שלך?

לבנון: מה שאתם באירופה קוראים, ה"פרענקים".

ג'קי: אני מאוד מעריכה את העדה שלך.

לבנון: תודה.

ג'קי: אין על מה.

לבנון: אז מה את אומרת?

ג'קי: אני אוכל בבית.

לבנון (עצבני): עקשנית.

ג'קי: תמיד היית פרוע.

לבנון: תמיד הייתי?

ג'קי: תמיד היית פרוע?

לבנון: ככה אימא שלי עשתה אותי.

ג'קי: בכיין.

לבנון: ככה אימא שלי תמיד קראה לי.

ג'קי: קח אחריות.

לבנון: זה מה שהיא אמרה, איזה קטעים. היא תמיד הייתה אומרת לי שאני צריך לקחת אחריות. כשהייתי חוזר הביתה עם בגדים קרועים אחרי שרובי, הבן המפגר של השכנים, הרביץ לי, אימא הייתה ישר מאשימה אותי, "למה התעסקת אתו? מה עשית לו?" "הוא הרביץ לי", זה מה אמרתי לה, לאימא שלי. כשאבא הגיע, היא הייתה מסתגרת אתו בחדר ואומרת לו את כל הדברים הרעים שעשיתי. אבא היה יוצא מהחדר ומסתכל עלי כאילו אני קרימינל ואז אומר לי "בוא הנה", הכי רגוע כזה. "בוא הנה". ואני אמרתי לו, "אני קורבן תמים של נסיבות, אבא", אבל לאבא זה לא היה אכפת, כי כולם ריחמו על המפגר. המפגר אף פעם לא אשם, ואני, שאני לא מפגר, אני תמיד אשם. אני התקרבת אליו רועד, אל אבא שלי, והוא יושב על הכיסא ואני עליתי עליו, הבטן שלי על הרגליים שלו, כמו אסיר שהולך לכיסא חשמלי מרצון, מקבל את דין בורא עולם וממשיך הלאה אל גורלו, והחגורה שלו, של אבא, של מוריס, מצליפה לי בתחת. זה מה אני זוכר. ומה אימא עשתה? היא סגרה את החלונות. שהשכנים לא ישמעו. והיא אף פעם לא אמרה לו לעצור, להפסיק להרביץ לילד. היא אף פעם לא אמרה לו שיכול להיות שהמפגר הוא אשם, כי מפגרים הם אף פעם לא אשמים, אבל אני הייתי חף מפשע. והיא, מה היא עשתה? היא סגרה את החלונות, כי זה מה היה חשוב, שהשכנים לא ישמעו.

ג'קי: אלימות היא כרסום יסודות החברה.

לבנון: מי אמר את זה? (ג'קי לא עונה) לא אימא שלי, זה בטוח.

שקט. לבנון סיים לאכול.

לבנון: אז אני אגיד לך את האמת? אני יודע מה שאני יודע ואת יודעת מה שאת יודעת, ואת, את אומרת שאת לא אימא שלי.

ג'קי: אני לא.

לבנון: אני הייתי יכול להישבע שאת כן.

ג'קיי: אני לא אימא שלך.

לבנון: את לא?

ג'קיי: לא.

לבנון: בטוחה?

ג'קיי: כן.

לבנון: בטוחה בטוחה?

ג'קיי: כן.

לבנון: במאה אחוז?

ג'קיי (עצבנית): כן!! כן!!

לבנון: לא היו לך פעם מחשבות שאולי מי שאת חושבת שאת זה לא מי שאת באמת? שהחיים שבנית לעצמך, יעני, הם חלום שמסתיר חיים אחרים שאולי נבנו בשבילך על ידי גורם חיצוני?

ג'קיי: לא.

לבנון: שאולי את למעשה מישהי אחרת ממי שאת חושבת שאת? יעני, מה שאת חושבת שאת ומה שאת באמת, זה לא אותו הדבר.

ג'קיי: למה אתה עושה את זה?

לבנון בוהה בה ארוכות, לא זז, מביט בה דומם.

ג'קיי (על סף אובדן עשתונות): אני לא אימא שלך.

לבנון: מאה אחוז.

ג'קיי: אלף.

לבנון: אלף אחוז?

ג'קיי: מיליון.

לבנון: אוקיי.

לבנון מוריד את האוכל מן השולחן ומחזיק אותו בידיו.

לבנון: את יודעת מה? השתכנעת. את לא אימא שלי. את (במלעיל) פולין וייס.

ג'קיי (במלרע): פולין.

לבנון: גברת פולין וייס, אשתו של דיוויד וייס.

שקט.

לבנון: אז עכשיו תנקי, פולין ווייס.

שקט.

ג'קי: סליחה?

לבנון: תנקי ת'בית. (מחקה "מרוקאי אותנטי") זה מה באת לפה בשביל.

לבנון מביט בג'קי. הוא זורק את כל השאריות על הרצפה.

לבנון: ...לנקות ת'בית.

לבנון דורך על חתיכות הירקות, על פירורי הלחם, על שאריות הגבינה ומפזר אותם ברחבי הרצפה.

לבנון: תנקי את הבית, פולין!!

שקט.

ג'קי: למי אתה חושב שאתה מדבר פה, בדיוק?

לבנון (מלעיל): לפולין ווייס.

ג'קי (צועקת במלרע): פולין ווייס, קוראים אותי פולין ווייס.

לבנון: סליחה, פולין ווייס, נקי את הבית הזה.

ג'קי: השתגעת לגמרי.

לבנון: נקי ת'בית.

ג'קי: אני לא משתפת פעולה עם החיזיון הפרוע הזה, אני מצטערת, עכשיו באמת נחצו כל גבולות הטעם הטוב.

לבנון פותח את החגורה שלו. הוא מוציא אותה ממכנסיו ומניף בחגורה לעבר ג'קי.

לבנון: נקי ת'בית, יא זונה אירופית.

ג'קי (רועדת): ככה אתה מדבר לגברת מבוגרת?

לבנון: מי את? ג'קי עמר או פולין ווייס?

ג'קי: פולין.

לבנון: אז נקי לי ת'בית. (מניף שוב בחגורה) יאללה!!!!

שקט.

ג'קי: תרביץ לאישה מבוגרת? זה מה תעשה?

לבנון: את תשבי עלי עם הראש לשם והתחת לשם ואני אפליק בך בטוסיק ואז אני אפליק בך שוב ושוב עד שתעשי מה אני אומר לך לעשות.

ג'קי: איך אתה לא מתבייש?

לבנון: תקשיבי לי טוב, פולנייה, בשביל אבא שלי, בשביל מוריס עמר, בשביל כל הבני זונות שהעבידו אותנו כמו חמור, בשבילי, בשביל אימא שלי, (צועק) נקי ת'בית.

שקט. לבנון מצליף בחגורה ברצפה ומתחיל להתקרב לג'קי שמיד מתרחקת ממנו. לבנון שוב פעם מצליף, מתקרב אליה יותר ויותר. הוא תופס אותה, מניף לעברה את החגורה.

ג'קי מיד נסוגה ממנו.

ג'קי: חולי רוח כולכם.

ג'קי יוצאת רועדת משטח הבמה (הולכת לעבר המטבח).

לבנון: הספונגיה במטבח.

לבנון מתקרב לעבר טייפ קסטות שליד. ג'קי חוזרת עם אביזרי הניקיון, מטאטא, מגב, סמרטוטים, לבושה בסינר.

לבנון: ושלא יישאר מילימטר מלוכלך בבית הזה, (במלעיל) פולין ווייס.

לבנון מפעיל את הטייפ. שיר של להקת שפתיים, "מאמא," מהדהד ברחבי הבית בקולי קולות. במהלך השיר, לבנון מזמר מילה במילה, נראה שנרגע. ג'קי מתחילה במלאכת ניקיון הבית, רועדת מפחדת תוך כדי.

לבנון (שר את מילות השיר): "שמש חמה, אור אהבה, רגש וחום ותקווה. יד ענוגה, שמחה מתוקה, מתמזגים בך אימא... בך השלווה, בך אהבה, אין לך יום, אין לך לילה."

ג'קי עומדת עכשיו בחזית הבמה. מתחילה לשטוף את הרצפה, נראית כמו לכלוכית זעירה וחסרת אונים.

לבנון שוכב על הספה, בוהה בג'קי. היא ממשיכה במלאכת הניקוי, מתכופפת, מנקה כתם ברצפה, ממררת בבכי.

לבנון מתרומם, מביט לפתע על אימו בצער. הוא מתקרב אליה, מנסה להרים אותה, לחבק אותה אפילו, אך היא מיד מנערת אותו ממנה, ממשיכה לנקות.

האורות על הבמה יורדים. ג'קי נותרת לבדה בחזית הבמה, רועדת.

לאחר כמה שניות השיר מסתיים.

תמונה 4

האורות עולים על שאר הבמה וחושפים את ירדן, עומדת בכניסה לבית, מביטה בג'קי.

לבנון כבר לא שם.

ירדן מתקרבת לג'קי באיטיות זהירה. היא נוגעת בה. ג'קי קופצת מבוהלת, אך מיד מחבקת את ירדן.

ירדן מורידה ממנה את הסינר.

ירדן: הכול בסדר.

ג'קי: הוא...

ירדן: אני יודעת. הוא לא היה צריך, אבל עכשיו הוא כבר לא פה. הוא כבר לא פה.

ג'קי: שלו את פולין מן הים לנקות את הטינופת, אבל הוא הטינופת.

ירדן מובילה את ג'קי לספה. שתיהן מתיישבות זו לצד זו.

ג'קי: והבית הזה, הוא מאוד מלוכלך.

ירדן: מה?

ג'קי: נורא מלוכלך פה. תשפכי שלושה דליים של אקונומיקה ויהיה פה עדיין מלוכלך. מלא כתמים, חלודה, יובש. מלוכלך פה, כמצב קיומי מלוכלך. מבינה אותי? יש כאן גם ניחוח, את מריחה את זה?

ג'קי שואפת שאיפה גדולה דרך אפה.

ג'קי: אימא שלך, היא אוהבת להשתמש בקוטל תיקנים לרצפה, נכון? רוברט היה משתמש בקוטל תיקנים. הוא היה העוזר שלנו בבית, מבנגלדש רוברט. הוא קנה קוטל תיקנים, ביקשתי ממנו נוזל אחר, הוא קנה שוב קוטל תיקנים. רוברט לא עובד עבורנו יותר. אפשר לספר לך סוד?

ירדן מהנהנת.

ג'קי: המנקה שלנו עכשיו? שלי ושל דיוויד? קוראים לו ראדי, בן אדם נפלא. אחרי רוברט הבאנו את ראדי, המלצה אישית של, טוב, אני לא אספר לך של מי. את יודעת, אוזניים לכותל. הוא הגיע מהודו, רוברט...

ירדן: ראדי...

ג'קי: נכון, מכירה אותו?

ירדן: איך אני אכיר אותו?

ג'קי: אולי אתם מאותה סוכנות?

שקט.

ג'קי: בכל מקרה, ראדי הוא, (מביטה סביבה, מוודאת שהשטח נקי ממצוטטים) ראדי הוא "לא חוקי". הוא מגיע אלינו שלוש פעמים בשבוע במונית ספיישל ששלמה, הנהג של דיוויד, מארגן. הייתי מוותרת על ראדי בקלות אלמלא היה כזה יסוד חיוני בבית. רק חיסרון אחד יש לו, לראדי... הוא גונב.

ירדן: גונב?

ג'קי: בוא נגיד שאני יודעת והוא יודע שאני יודעת אבל הוא עושה את עצמו כאילו אני לא יודעת ואני עושה את עצמי כאילו אני לא יודעת, אבל שנינו יודעים וזה נהפך מכורח להרגל, כמו שאתם הצעירים נוהגים להגיד ואלוהים יודע שלראדי אין הרבה, כלומר יש לו הרבה, אימא ואבא לפרנס, שלושה ילדים, אישה וגרושה, ושניים מהילדים לא בסדר. אז שיגנוב קצת, זה מה שאני אומרת... ובכל זאת... את בוכה? למה את בוכה?

שקט. ירדן מנגבת במהירות את עיניה הדומעות.

ירדן: את הגנבת.

ג'קי: סליחה?

ירדן: את הגנבת.

שקט.

ירדן: היית מנקה בתים עד שלאט לאט פיטרו אותך מכל עבודה.

ג'קי: אני לא מבינה.

ירדן: גנבת מכל בית שבו עבדת, אימא.

ג'קי: מתי שלמה מגיע? אמרת שהוא מגיע עוד מעט, נכון? מתי הוא מגיע?

ירדן: עבדת אצל משפחת שפירא בבאר שבע, גנבת להם, ככה גברת שפירא טוענת, שבע מאות שקל, שבע מאות שקל שמצאת במגירה ליד המיטה של הבעל.

ג'קי (בי"מרוקאית"): למה מדברת ככה לגברת? לא יפה.

ירדן: אצל משפחת ברבירו גנבת ארבע מאות שקל ואת התכשיטים של הגברת. הם איימו לקרוא למשטרה, אז החזרנו להם הכל... אפילו התנצלנו.

ג'קי: איפה שלמה? דיברת עם סטפני? איפה סטפני, אני מאחרת לפגישה בעמותה? איפה שלמה?

ירדן: שולה אפללו טוענת שלקחת ממנה שלוש מאות שקל וגם קצת תכשיטים... שולה אפללו, את גנבת מהבית שלה.

ג'קי: לא טוב לי פה.

ירדן (תופסת לה את היד): אימא, תקשיבי לי...

ג'קי (מביטה על היד שלה): מה את עושה?

ירדן: את חולה, אימא, את חולה.

ג'קי: תעזבי אותי.

ירדן: אני לא מוותרת עליך.

ג'קי: עזבי אותי, אמרתי.

ירדן: אף פעם לא אוותר עליך.

ג'קי: ילדה מטופשת, ביקשתי ממך לעזוב אותי.

ירדן: אני לא אעזוב אותך, אף פעם, ואם את רוצה להיות פולין וייס, את יודעת מה? תהיי פולין וייס, תהיי מה שתרצי, רק פה, תישארי פה ותהיי מה שתרצי. העמותה שלך, אנחנו ננהל אותה ביחד, אני ואת ואם את רוצה נביא לפה גם את סטפני ובינתיים את תהיי פה, ותראי איך העם הפשוט חי. רק תישארי פה, תישארי איתי. אל תעזבי אימא, פולין, וייס,

מה שאת רוצה, תהיי מה שאת רוצה, רק תישארי... פה... איתי... עם ירדני, הבנתי שלך, איתי.

שקט. עיניה של ג'קי מתלחחות.

ירדן: את בוכה, אני רואה שאת בוכה. את בוכה. אימא, תסתכלי עלי, אני יודעת שאת יודעת מי אני, שאת זוכרת אותי. "המתנה של אלוהים", ככה קראת לי, את אמרת לי שאף פעם לא תוותרי עלי, וכשאני אמצא מישהו, גם אז לא תוותרי עלי, את תשמרי עלי כאילו הייתי עדיין בתוך הרחם שלך, ואם זה לא ימצא חן בעיני הגבר אז שיתחפף, את זוכרת שאמרת לי את זה? את זוכרת? אני רואה עליך שאת זוכרת. הדמעות שלך, הן מדברות הדמעות שלך. אז תישארי פה, אני מתחננת, אל תעזבי... תישארי... תישארי...

שקט. ג'קי מוחה את דמעותיה. היא מביטה על היד של ירדן שאוחזת ביד שלה.

ג'קי: ילדה, אני מבקשת שתרפי מהידיים שלי.

ירדן: לא וויתרת עלי אף פעם, אימא, אל תוותרי עלי עכשיו. אני מתחננת, אל תוותרי עלי עכשיו.

ג'קי: ביקשתי שתעזבי לי את היד.

שקט.

ג'קי (צועקת): תעזבי לי את היד!!

שקט ארוך שורר בין השתיים. ירדן עוזבת את ידה של ג'קי.

ג'קי מתרוממת.

ג'קי: את ילדה מטופשת.

שקט.

ג'קי: אני מרחמת על אימא שלך. אני מרחמת על אימא של כולכם.

ירדן יושבת קפואה במקומה. ג'קי צועדת לעבר דלת הכניסה.

ג'קיי: אם שלמה יתקשר, תגידי לו שכבר ירדתי.

ג'קיי פותחת את הדלת.

ירדן: אימא.

ג'קיי: מה הבעיה שלכם? לאן אבדה השאיפה למצוינות?

ירדן: אל תעזבי אותי.

ג'קיי: יש יותר בחיים מאשר משפחה, את יודעת.

ירדן: אימא.

ג'קיי: את רצית לנסוע לקנדה, נכון?

ירדן: מה? כן, את זוכרת את קנדה?

ג'קיי: תסעי לקנדה, תחיי את החיים שלך, תעזבי את המשפחה, תעזבי הכל ותסעי. אין לך מה לחפש פה. את יודעת את זה, אין לך פה שום דבר חוץ מאימא אחת וגם היא לא משהו.

ירדן: אני לא עוזבת אימא חולה.

ג'קיי: יום טוב, גבירתי.

ג'קיי עומדת לצאת משטח הדירה.

ירדן: פולין??

ג'קיי נעצרת. ירדן מתרוממת, מנגבת שוב את דמעותיה. היא מניפה לעבר ג'קיי את ידיה.

ירדן: אפשר חיבוק?

ג'קיי: סליחה?

ירדן: חיבוק, את יכולה לחבק אותי? חיבוק פרידה. חיבוק אחרון.

ג'קיי: אני לא הפתרון לבעיות שלך, ילדה.

ירדן: אני יודעת, ועדיין, אני רוצה חיבוק. את מנהלת עמותה, נכון?

ג'קיי: אמת.

ירדן: אז תעזרי לי... בבקשה... תני לי חיבוק.

ג'קי: אין לי זמן.

ירדן: שלמה עדיין לא הגיע, יש לך כמה שניות לתרום, נכון? (ג'קי לא עונה) אז בבקשה.

ג'קי מתלבטת מעט. לבסוף היא חוזרת לשטח הדירה. היא מתקרבת באיטיות לעברה של ירדן.

ירדן: תודה.

ג'קי: בואי נסיים עם זה.

ג'קי מחבקת את ירדן חיבוק קצר.

ירדן: אני רוצה להרגיש חום.

ג'קי: אנחנו מתחבקות, לא?

ירדן: אפשר עוד אחד?

ג'קי (מנסה לשמור על קור רוח): זה מגוחך.

ירדן: בבקשה, חבקי אותי, אימא.

ג'קי (משהו בה מתפרק): השם שלי פולין עמר... פולין ווייס... אשתו של... אני אשתו של דיוויד... מקרית גת... מתל אביב... בחיאת... השם שלי פולין ווייס בעלת עמותה... אשתו של מוריס ווייס...

ירדן מחבקת את ג'קי.

ג'קי משתפת פעולה ומהדקת את אחיזתה בגופה של ירדן. שתיהן מחבקות האחת את השנייה חיבוק חזק.

האורות יורדים.

תמונה 5

קולות תפילה מרוחקים נשמעים ברקע.

זהו יום שישי בערב והשולחן ערוך לארוחת שבת. ג'קי וירדן מדליקות נרות שבת, אומרות ברכה חרישית.

לאחר מכן הן עורכות את שולחן השבת.

דלת הבית נפתחת ופנימה נכנסים ישראל ולבנון, לבושים בבגדי שישי מהודרים וכיפה שחורה על ראשם. הם מנשקים את המזוזה וסוגרים מאחוריהם את הדלת.

לבנון (מביט על הדלת): לנעול?

ישראל מיד מהנהן. לבנון נועל את הדלת ומכניס את המפתח לכיסו.
גי'קי לבושה בלבוש שישי מסורתי ומהודר (נראית כמו "גי'קי עמר") נכנסת לשטח הדירה.

גי'קי: אוי, עזאיזי (יקרים שלי)...

לבנון: שבת שלום, אימא.

גי'קי מנשקת את לבנון ומיד פונה לישראל.

ישראל: שבת שלום, אימא.

גי'קי (בעדינות): שבת שלום ומבורך. (צועקת) ירדן???

ירדן: באה.

גי'קי: שבת שלום, לעמר דְאֵלִי (חיים שלי).

ירדן: שבת שלום, אימא.

שתיהן מתנשקות.

לבנון: מה יש לאכול?

גי'קי: אוכל טוב. (ללבנון) איפה הילדים שלך?

לבנון: היום נהיה רק אנחנו.

גי'קי (לישראל): והילדים שלך, כפרה? מתי תביא אותם לראות סבתא?

ישראל: עוד מעט, אימא.

גי'קי: מה קורה אתך, יאיבני, הכול בסדר?

ישראל: למה את שואלת?

גי'קי: העיניים שלך מדברות מצוקה.

ישראל: אני בסדר גמור.

ג'קי: תראה לי שוב?

ג'קי מביטה בעיניו של ישראל מבט חודר ומודאג.

ג'קי: משהו קרה בבית.

ישראל: אימא, אל תדאגי לי.

ג'קי: בן שלי, מנקור, אומר לי לא לדאוג אני לא דואגת?

לבנון: אנשים מתגרשים בעולם.

ג'קי: שקט אתה!!

לבנון: אל תגידי לי שקט.

ג'קי: מה אמרת?

שקט.

לבנון: סליחה, אימא.

ג'קי: אבא שלכם, עליו השלום, הוא אמר לי רגעים לפני שמת, הוא אמר לי, ואני נשבעת בכל היקר לי שזה מה שהוא אמר, הוא אמר לי "שמרי על המשפחה מאוחדת, ג'קלין, ביחד יעני, כי משפחה זה כמו טבעת, עגול וסגור וחזק ולעד. אז שמרי על המשפחה מאוחדת." (ג'קי מתחילה לבכות) ואז הוא עצם עיניים והלך לגן עדן ועם הבקשה הזו הוא השאיר אותי, לטפל בשאריות.

ירדן: אימא...

ג'קי: אל תפריעי לי ילדה.

ירדן: האוכל מתקרר.

ג'קי: אתם יודעים, ילדים שלי, שאני אוהבת אתכם, שאימא אוהבת אתכם, שאתם כל מה שנשאר לי בחיים. עכשיו, במיוחד עכשיו... (לישראל) ויום יבוא ואתה תחזור לאשתך, כפרה, (לירדן) ואת, נשמה שלי, לא צריך קנדה עכשיו. את עוד תמצאי לך מישהו פה ויהיה לכם טוב ביחד, את עוד תראי. ואתה לבנון, אתה תבנה חיים.

לבנון: יש לי חיים, אימא.

ירדן: תני לנו לטפל בך, לשם שינוי.

ישראל הולך לקצה החדר וחוזר עם כוס מים בידו.

ישראל: בואי, אימא, בואי נאכל.

ג'קיי (מביטה בידו של ישראל): מה זה?

ישראל: תרופה.

ג'קיי: שהרופא נתן?

ישראל: שהרופא נתן.

ג'קיי: אתם בוטחים בו? בווייס הזה? אתם בוטחים בחיזור הזה?

ישראל: הוא פרופסור.

ג'קיי: כן? אז תביא לי.

ג'קיי לוקחת את התרופה ומכניסה אותה לפה.

ג'קיי: עכשיו את המים.

ג'קיי לוקחת את הכוס ושותה אותה.

ירדן: בואו נאכל.

ג'קיי: תנו לי שנייה עם מוריס, אהובים שלי.

ג'קיי פונה לתמונתו של מוריס שתלויה על הקיר, היא לוקחת אותה ומצמידה אותה לליבה.

ירדן (לישראל וללבנון): בואו, תעזרו לי.

ירדן וישראל צועדים לעבר כיוון המטבח. לבנון נשאר במקומו.

ג'קיי (ללבנון): תן לי רגע עם מוריס, חיים שלי.

לבנון מביט בג'קיי.

ירדן: לבנון?

לבנון: פתחי את הפה.

ג'קיי: סליחה?

ירדן: מה עכשיו אתה רוצה ממנה?

לבנון: שתפתח את הפה, אני אעזוב אותה.

ג'קי: ככה מדבר לאימא?

לבנון (מחקה את ה"מרוקאיות" שלה): "ככה מדבר לאימא." פתחי בבקשה את הפה, אימא.

ירדן: לבנון, היא איתנו עכשיו.

לבנון (לג'קי): אני לא הולך מפה עד שאת לא פותחת את הפה.

ירדן (ישראל): למה אתה לא מדבר?

שקט. ישראל מתקרב באיטיות לעבר ג'קי.

ישראל: אימא, את יכולה בבקשה לפתוח את הפה?

ירדן: ישראל!?

שקט.

ישראל: אימא?

פולין יורקת לפתע את הכדור הכחול על הרצפה.

שקט.

ג'קי (חוזרת למבטא ה"אשכנזי" שלה): תנו לי ללכת, ילדים שלי.

ירדן: אימא?

ג'קי (מתקרבת לישראל): שחרר אותי, ילד, רוצה לחזור לחיים שלי, לא רוצה להיות פה.

שקט.

ירדן: השם שלך הוא...

ישראל (קוטע אותה, ללבנון): פתח לה את הדלת.

ירדן: ישראל?

ישראל (לירדן): זה מה שהיא רוצה, אי אפשר להחזיק אותה יותר בכוח. (ללבנון) קדימה, פתח לה.

לבנון הולך לעבר הדלת. הוא פותח אותה.

ירדן: אימא, קחי את הכדור... רק קחי את הכדור.

ישראל: אנחנו לא יכולים להכריח אותה.

ירדן: היא חולה.

לבנון: שתעשה מה שהיא רוצה.

ירדן: ושתגור ברחוב? ישראל, אתה שולח את אימא שלנו לרחוב.

ישראל: היא יודעת מי היא. נכון אימא? נכון שאת יודעת מי את?

ג'קי לא עונה.

ישראל: רואים את זה עליך.

ירדן: היא חולה, אימא שלנו חולה ואתם זורקים אותה לרחוב!!

ג'קי: ילדה שלי, אני לא אימא שלך. אני לא אחת מכם. אני מישהי אחרת. לא יעזור שום דבר, אני אף פעם לא אהיה אחת מכם.

ישראל: היא לא רוצה אותנו.

ירדן: היא אימא...

לבנון: ירדן, כמה עוד ננסה? ליישר אותה, לגרום לה להבין.

ג'קי: שחררי אותי, ילדה, פשוט תשחררי.

ישראל: ג'קי, תעשי מה שאת רוצה.

שקט.

ישראל: אם תרצי לחזור...

ג'קי: אל תדאג.

ישראל: את יודעת איפה אנחנו.

ג'קיי: העמותה שלי תדאג לכם, אני אסדר את זה... גם אם נצטרך לכופף כמה חוקים. אנחנו נעזור לכם. אל תדאגו. ודיוויד, הוא לא יגיש תלונה. אל תדאגו, אני אדבר אתו. הוא לא יגיש תלונה.

ירדן: אימא...

שקט.

ישראל (לג'קיי): נו, למה את מחכה?

ג'קיי הולכת לעבר דלת הכניסה.

ג'קיי (לירדן): את ילדה טובה. (לישראל ולבנון) אתם כולכם ילדים טובים.

ג'קיי מביטה מבט אחרון בירדן ויוצאת החוצה. ירדן מתמוטטת מבכי על הרצפה.

ישראל ולבנון מביטים בדלת, חסרי אונים.

האורות יורדים.

חושך.

סוף